

Talent gironí a la Biennial de Venècia

Una nova edició de la Biennial d'Arquitectura ha posat Catalunya en el mapa dels països que destaquen en el noble art de projectar. Des de fa tres edicions, l'Institut Ramon Llull posa els mitjans per tal que aquest país petit, però molt creatiu i amb ganes de donar-se a conèixer encara més, tingui un lloc per mostrar al món la seva manera de concebre el fet arquitectònic.

Malgrat que ens dolgui, patim una identitat dividida entre la nostra condició de catalans de cor i d'esperit, i el nostre document d'identitat, per ara espanyol. En aquestes circumstàncies, des de Catalunya es malda per ser present en els grans esdeveniments que convoquen els diferents països. Al mateix temps, compatriotes catalans, com a ciutadans espanyols *de iure*, també són elegits pels seus mèrits a mostrar-se en el pavelló espanyol. Una mica com passa en l'esport, desitgem seleccions catalanes, però alhora els nostres esportistes dominen en les seleccions de l'Estat.

Aquest any, en l'edició que es va inaugurar el 28 de maig, fins al 27 de novembre s'ha pogut contemplar arquitectura catalana i gironina tant al pavelló català com a l'espanyol.

Catalunya ha ocupat el Cantieri Navali, un antic magatzem naval condicionat com a pavelló d'exposicions emmarcat en el programa d'*Eventi Collaterali* de la Biennial veneciana. El tema de la mostra catalana és *Aftermath, architecture beyond architects*, i proposa una reflexió sobre les arquitectures viscudes, basant-se en obres premiades dels darrers deu anys dels arquitec-

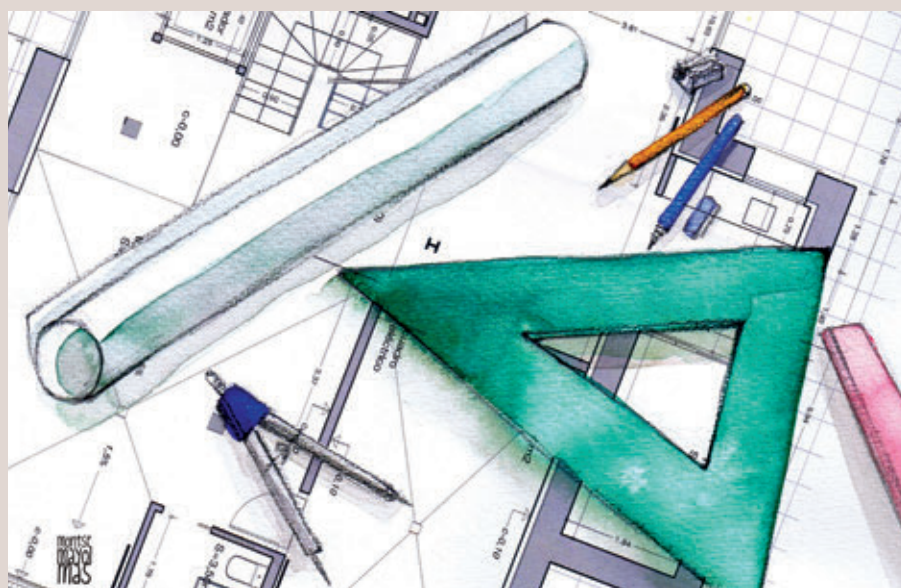
Premis que marquen tendència

Quan es repassa la llista de seleccionats en les principals mostres i premis d'arquitectura, sovint sorgeixen coincidències de noms i d'obres. Així, entre el bescantament i l'elecció, es configura l'ideal d'arquitectura per a un país, aquell que marcarà tendència i que retrobarem en les publicacions i recopilacions de demà. Uns fars capdavaners i uns experts sensibles a detectar els nostres escenaris futurs.

tes catalans. El missatge era doble, la vida de l'arquitectura més enllà dels arquitectes i les seqüeles que els anys de profunda crisi del sector han deixat gravades en la materialitat de les obres. Es tracta d'una idea coral signada pels arquitectes Jaume Prat i Jelena Prokopljevic, i pel cineasta gironí Isaki Lacuesta. Una proposta audiovisual que passeja la mirada per les obres a través de la seva ocupació pels ciutadans destinataris. S'hi reconeixen l'Hospital transfronterer de la Cerdanya a Puigcerdà, la Torre Júlia de Barcelona, edifici de pisos tutelats que algú va batejar com l'atalaia dels iaïos, el nou teatre de l'Atlàntida de Vic i un centre de distribució d'aliments a Tarragona, entre d'altres.

En el centre del recinte de la Biennial, al Giardini, novament els catalans i gironins han brillat amb llum pròpia en el pavelló espanyol. El lema era *Unfinished*, referit a la condició i alhora virtut de l'arquitectura

de mostrar-se inacabada. Tractant-se d'Espanya resulta fàcil la broma sobre el lema escollit, però una lectura seriosa ens proposa reflexionar sobre la condició de sistema obert que el disseny arquitectònic ha de tenir per ser bo i perdurar adaptant-se als temps. D'entre els 55 projectes del pavelló espanyol, les obres d'àmbit gironí que s'han pogut contemplar a Venècia són la Fundació Bunka d'Olot, la Casa Collage de Girona i la Casa a Gaüses. Arquitectures diferents que acumulen molts de premis, amb voluntat de perdurar amb dignitat adaptant-se al temps.

MONTSE MAYOL